

krēsla
jauns mēness
aptumsums
rītausma

STEPHENIE MEYER

Twilight

S T E F A N I J A M E I E R E

krēsla

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

821.111(73)-31
Me 195

Stephenie Meyer
TWILIGHT

Text copyright © 2005 by Stephenie Meyer
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA.
All rights reserved.
Cover design © Gail Doobinin
Cover photo © Roger Hagadone
Cover © Hachette Book Group

Stefanija Meiere
KRĒSLA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Redaktore *Dace Barone*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. Nr. T-28.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2008
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, 4. izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-0303-5

Manai lielajai māsai Emīlijai,
bez kuras entuziasma šis stāsts varbūt joprojām
nebūtu pabeigts.

PATEICĪBAS

Milzīgs paldies:

maniem vecākiem Stīvam un Kendijai – par mīlestību un atbalstu visa mūža garumā, par to, ka viņi bērnībā lasīja priekšā brīnišķīgas grāmatas, un par atbalstu saspringtos brīžos; manam vīram Pančo un dēliem Geibam, Setam un Eli – par to, ka viņi tik bieži bija ar mieru mani dalīt ar maniem iztēlotajiem draugiem; maniem draugiem Rakstnieku namā – Ženevjēvai Džeignai-Houvai par to, ka viņa man deva pirmo iespēju, un manai aģentei Džodijai Rīmerei par visneticamāko sapņu pārvēršanu realitātē; manai redaktorei Meganai Tinglijai par to, ka viņa palīdzēja “Krēslai” kļūt labākai, nekā tā bija sākumā; maniem brāļiem Polam un Džeikobam par viņu profesionālajiem padomiem mašīnu lietās; kā arī manai ģimenei tīmeklī – *fansofrealitytv.com* talantīgajiem darbiniekiem un rakstniekiem, īpaši Kimberlijai Šāzerai un Kolinam Mantenam par iedrošināšanu, padomiem un iedvesmu.

SATURS

Prologs	9
1. Pirmais skatiens	11
2. Atvērtā grāmata	34
3. Fenomens	55
4. Ielūgumi	68
5. Asinsgrupa	84
6. Šausmu stāsti	106
7. Murgs	123
8. Portandželosa	143
9. Teorija	167
10. Nopratināšanas	182
11. Sarežģījumi	202
12. Līdzsvars	218
13. Atzīšanās	240
14. Prāts valda pār jūtām	263
15. Kaleni	287
16. Kārlails	307
17. Spēle	320
18. Medības	345
19. Ardievas	358
20. Nepacietība	371
21. Zvans	386
22. Paslēpes	395
23. Eņģelis	411
24. Bezizeja	416
Epilogs: Svinības	436

Bet no laba un ļauna atzīšanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.

Pirmā Mozus 2:17

PROLOGS

Es nekad nebiju domājusi par to, kā miršu, kaut arī pēdējos mēnešos iemeslu tādām pārdomām netrūka. Tomēr, pat ja es to būtu darījusi, nebūtu iztēlojusies neko tādu, kas notika šobrīd.

Elpu aizturējusi, es lūkojos pāri telpai mednieka tumšajās acīs, un viņš laipni raudzījās man pretī.

Tas noteikti bija krietni – mirt kāda cita vietā. Kāda cita – mana mīlotā. Pat cēli. Tam vajadzētu kaut ko nozīmēt.

Es zināju: ja nebūtu atbraukusi uz Forksu, tagad nelūkotos nāvei vaigā. Bet, pat paralizēta no bailēm, es nespēju nožēlot savu lēmumu. Ja dzīve dāvā sapni, kas tik tālu pārsniedz cerēto, nav prātīgi sērot, kad tam pienāk gals.

Mednieks draudzīgi pasmaidīja un lunkaniem soļiem tuvojās man, lai nogalinātu.

1. PIRMAIS SKATIENS

MAMMA VEDA MANI UZ LIDOSTU MAŠĪNĀ AR NOLAISTIEM LOGIEM. Fīniksā bija septiņdesmit pieci grādi pēc Fārenheita skalas; debesis bija koši zilas, bez neviena mākonīša. Man mugurā bija mīļākais krekliņš – mežģīņu, bez piedurknēm. Biju to uzvilksī uz atvadām. Kā rokas bagāžu salonā es gatavojos ņemt līdzi siltu vējjaku.

Vašingtonas štata ziemeļrietumos, Olimpijas pussalā, nelie-lajā Forksas pilsētiņā dzīve rit gandrīz pastāvīgā mākoņu aiz-segā. Šajā visai nenozīmīgajā mazpilsētā līst biežāk nekā jeb-kurā citā vietā Amerikas Savienotajās Valstīs. No šīs pilsētas un tās mūžīgajām drūmajām ēnām mana māte aizbēga kopā ar mani, tolaik tikai dažus mēnešus vecu. Līdz man palika četr-padsmīt gadu, es katru vasaru vienu mēnesi biju nolemta dzī-vei šajā pilsētā. Pēdējos trīs gadus es kopā ar savu tēti Čārliju divas nedēļas pavadīju Kalifornijā.

Un tagad es devos trimdā tieši uz Forksu – šāds solis mani iedvesa patiesas šausmas. Man riebās Forksa.

Man patika Fīniksa. Es mīlēju tās sauli un svelošo karstumu. Es mīlēju plašo, dzīvespriecīgo pilsētu.

– Bella, – mamma mani uzrunāja – vēl pēdējo no tūkstoš reizēm, pirms es iekāpu lidmašīnā, – tev tas nav jādara.

Mamma izskatās tāpat kā es, tikai viņai ir īsi mati un sejā iezīmējušās smieklu krunciņas. Lūkodamās viņas platajās,

bērnišķīgajās acīs, jutu augam paniku. Kā gan es varēju pamest mīlošo, juceklīgo, vieglprātīgo mammu savā vaļā? Protams, tagad viņai bija Fils, tā ka rēķini droši vien nepaliks nemaksāti, ledusskapī būs ēdamais, viņas mašīnā ieliets benzīns un viņai būs kam piezvanīt, kad apmaldīsies, bet vienalga...

– Es *gribu* uz turieni, – meloju. Melošana man nekad nav padevusies, taču pēdējā laikā es šos melus atkārtāju tik bieži, ka tie jau izklausījās gandrīz pārliciecināši.

– Pasveicini Čārliju.

– Labi.

– Uz drīzu tikšanos, – viņa uzstāja. – Tu vari atgriezties mājās, kad vien vēlies, – es būšu atpakaļ, tiklīdz tev mani vajadzēs.

Taču viņas acīs aiz izteiktā solījuma bija redzama uzupurēšanās.

– Neuztraucies par mani, – es mierināju. – Viss būs labi. Es mīlu tevi, mamma.

Viņa mani cieši apskāva, tad es iekāpu lidmašīnā un mamma bija prom.

No Fīniksas ir jālido četras stundas līdz Sietlai, tad vēl stunda līdz nelielai pilsētiņai Portandželosai, un tad stunda jābrauc mašīnā uz Forksu. Lidošana man nesagādā problēmas, toties priekšā stāvošais laiks mašīnā kopā ar Čārliju gan solīja nelielas galvassāpes.

Čārlijs visā bija ņēmis dzīvu dalību un izturējies ļoti mīli. Likās, tētis patiesi priecājas, ka es pirmo reizi uz ilgāku laiku pārvācos uz dzīvi pie viņa. Viņš jau bija mani reģistrējis vidusskolā un palīdzēs nopirkt mašīnu.

Sākumā es kopā ar viņu noteikti jutīšos ļoti neērti. Nevienu no mums abiem īsti nevarētu nosaukt par pļāpu, un man arī nenāca prātā, ko lai vispār saku. Es zināju, ka Čārliju vairāk nekā tikai mazliet mulsina mans lēmums – tāpat kā agrāk

mana māte, arī es nekad nebiju turējusi noslēpumā nepatiku pret Forksu.

Kad lidmašīna nolaidās Portandželosā, lija lietus. Neuzskatīju to par sliktu zīmi – tas vienkārši bija neizbēgami. Es jau biju atvadījies no saules.

Čārlijs mani sagaidīja ar policijas patruļmašīnu. Arī to es jau biju gaidījis. Forksas krietnajiem pilsoņiem Čārlijs ir policijas priekšnieks Svons. Par spīti ierobežotajiem līdzekļiem, es noteikti biju apņēmusies pirkt mašīnu, jo neparko negribēju vizināties pa pilsētu patruļmašīnā ar sarkanām un zilām gaismām uz jumta. Nekas nespēj tik ļoti kavēt satiksmi kā policijas auto.

Kad izsteberēju no lidmašīnas, Čārlijs mani neveikli apskāva ar vienu roku.

– Prieks tevi redzēt, Bello, – viņš sacīja, pasmaidīdams un instinktīvi uzķerdams mani, lai es nepakristu. – Tu neesi daudz mainījies. Kā klājas Renē?

– Mammai klājas labi. Man arī prieks tevi redzēt, tēt. – Ļaudīs man nebija ļauts viņu saukt par Čārliju.

Man bija tikai nedaudzas somas. Lielākā daļa Arizonas drēbju Vašingtonas štatam bija pārāk plānas. Mēs ar mammu bijām apvienojušas spēkus, lai papildinātu manu ziemas garderobi, bet tā vienalga bija trūcīga. Viss viegli satilpa mašīnas bagāžniekā.

– Es tev atradu labu mašīnu, pavisam lēti, – Čārlijs paziņoja, kad mēs iekāpām policijas auto.

– Kādu? – Mani darīja aizdomīgu tas, kā viņš sacīja “labu mašīnu *tev*”, it kā tas būtu antonīms “labai mašīnai”.

– Tas ir furgons, ševrolets.

– Kur tu to atradi?

– Vai atceries Biliju Bleku no Lapušas? – Tas ir neliels indiāņu rezervāts pie krasta.

– Nē.

– Viņš vasarās mēdza kopā ar mums makšķerēt, – Čārlijs atgādināja.

Tas varētu izskaidrot, kāpēc es viņu neatceros. Man labi padodas izmest no galvas nepatīkamas un mazsvarīgas lietas.

– Tagad viņš ir piesaistīts ratiņkrēslam, – Čārlijs turpināja, nesagaidījis manu atbildi, – tāpēc vairs nevar vadīt mašīnu un piedāvāja lēti pārdot man savu furgonu.

– Kura gada tas ir? – Pēc tēva sejas izteiksmes redzēju: viņš bija cerējis, ka es to nejautāšu.

– Nu... Bilijs ir krietni pastrādājis ar motoru – tas ir tikai dažus gadus vecs.

Cerams, Čārlijs nevērtēja mani tik zemu, lai domātu, ka tik viegli likšos mierā. – Kad viņš to nopirka?

– Laikam tas bija 1984. gadā.

– Vai tad tas bija jauns?

– Nu... nē. Man šķiet, tas bija jauns sešdesmito gadu sākumā – vai, agrākais, piecdesmito beigās, – viņš neapdomīgi atzinās.

– Čārl... tēt, es neko daudz nesaprotu no mašīnām. Ja kaut kas noietu greizi, es nemācētu to salabot, un arī mehāniķi es nevarētu atļauties...

– Bet, Bella, tā uzparikte strādā lieliski. Tagad tādas vairs neražo.

Uzparikte... es nodomāju. Te pavērās zināmas iespējas – vismaz iesauka mašīnai būs.

– Cik lēti ir lēti? – Šajā jautājumā es nevarēju ielaisties kompromisos.

– Nu... mīļā, es to jau tev tā kā nopirku. Kā dāvanu, atgriežoties mājās. – Čārlijs iesāņus uzmeta man cerīgu skatienu.

Oho! Par brīvu!

– Tev nevajadzēja to darīt, tēt. Es gatavojos pati pirkt sev mašīnu.

– Bet man taču tas nebija grūti. Es vēlos, lai tu šeit būtu laimīga. – To sakot, viņš lūkojās taisni priekšā uz ceļu. Čārlijam bija neērti paust savas emocijas skaļi. To esmu mantojusi no viņa. Tāpēc arī es atbildot neskatījos ne pa labi, ne pa kreisi.

– Tas ir ļoti mīļi, tēt. Paldies. Es to augstu vērtēju. – Nebija nekādas vajadzības piebilst, ka laime Forksā man nav iespējama. Čārlijam nebija jācieš kopā ar mani. Un es nemēdzu skatīties dāvinātam furgonam zobos – vai motorā.

– Nu... jā... nav par ko, – viņš nomurmināja, sakautrējies, ka esmu tik pateicīga.

Abi vēl drusku parunājāmies par laikapstākļiem – slapjiem –, un tā arī bija gandrīz visa saruna. Mēs klusēdami raudzījāmies ārā pa logu.

Protams, bija skaisti. To es nevarēju noliegt. Viss bija zaļš: koki, to sūnām apaugušie stumbri, no slapja ķērpju smaguma līkstošie zari un paparžu biezoknis zem tiem. Caur lapotni pat gaisma sijājās iezālgana.

Viss bija pārāk zaļš – kā uz svešas planētas.

Galū galā mēs nonācām līdz Čārlija mājoklim. Viņš joprojām mitinājās nelielā mājā ar divām guļamistabām, kuru bija nopircis kopā ar mammu viņu laulības agrīnajā posmā. Abu laulībai bija tikai tāds posms – agrīnais. Un tur, pie mājas, kas nemaz nebija mainījusies, stāvēja mans jaunais – vismaz man jaunais – furgons. Tas bija pabalējušā sarkanā tonī ar platiem, noapaļotiem spārniem un sīpola formas kabīni. Pašai par lielu pārsteigumu, man tas ļoti patika. Es nezināju, vai mašīna darbojas, bet spēju sevi tajā iztēloties. Turklāt tā bija viena no tām izturīgajām dzelzs konstrukcijām, kam nekad nekas nenotiek, – no tādām, kādas gadās redzēt negadījuma vietās,

kur tās bez skrambiņas stāv lūžņu kaudzē, kas palikusi pāri no samīcītās ārzemju mašīnas.

– Oho! Tēt, tā ir dievīga! Paldies! – Tagad mana šausminošā rītdiena būs mazliet gaišāka. Man vismaz nevajadzēs izvēlēties – divu jūdžu gājieni lietū līdz skolai vai braucienu policijas šefa mašīnā.

– Man prieks, ka tev patīk, – Čārlijs aizsmakušā balsī nomurmināja, atkal sakautrējies.

Vajadzēja kāpt tikai vienu reizi, lai uznestu manas mantas augšstāvā. Es ievācos rietumpuses guļamistabā, no kuras pavērās skats uz pagalmu mājas priekšā. Istaba bija pazīstama: tā man bija piederējusi jau kopš dzimšanas. Koka grīda, gaiši zilās sienas, augstie griesti un sadzeltējušie mežģīņu aizkari pie loga bija daļa manas bērnības. Čārlijs, man paaugoties, vienīgi bija nomainījis šūpuli pret gultu un ielicis galdu. Tagad uz galda stāvēja lietots dators, no kura uz tuvāko telefona kontaktu stiepās modema vads. Interneta pieslēgumu bija pieprasījusi mamma, lai mums būtu viegli sazināties. Stūrī joprojām stāvēja šūpuļkrēsls no manām bērnu dienām.

Mājā, augšstāvā, bija tikai viena maza vannas istaba, kuru man nāksies dalīt ar Čārliju. Es mēģināju par to nedomāt.

Viena no Čārlija labākajām īpašībām ir tāda, ka viņš nemēdz uzmākties. Viņš atstāja mani vienu izkravāt mantas un iekārtoties – mammai nekas tāds pat nebūtu ienācis prātā. Bija jauki būt vienai, tad nevajadzēja smaidīt un izlikties apmierinātai. Es jutu atvieglojumu par to, ka varu nomākti skatīties ārā pa logu drūmajā lietus plīvurā, un ļāvu norītēt dažām asarām. Man nebija vēlēšanās sākt raudāt pa īstam. Asaras pietauptīšu vakaram, kad gulēšu gultā un domāšu par nākamo dienu.

Forksas vidusskolas skolēnu biedējošais kopskaits bija nieka trīs simt piecdesmit septiņi – tagad piecdesmit astoņi. Mājās

manā pirmajā vidusskolas klasē vien bija vairāk nekā septiņi simti. Visi šejienes bērni bija kopā uzauguši – viņu vecāki bija spēlējušies vienā smilšu kastē. Es būšu jaunā meitene no lielpilsētas – ziņkāres objekts, dīvaine.

Iespējams, ja es izskatītos tā, kā meitenei no Fīniksas būtu jāizskatās, es varētu to izmantot savā labā. Bet fiziski es nekur neiederēšos. Man *vajadzētu* būt iedegušai, sportiskai un blondai – volejbolistei vai varbūt karsējmeitenei – visam, kas piederas dzīvei Saules ielejā.

Taču mana āda, par spīti pastāvīgajai saulei, bija ziloņkaula tonī, turklāt tam nebija pat tāda pamatojuma kā zilās acis vai sarkani mati. Es biju slaida, bet tāda kā mīksta, nepārprotami – nekāda atlēte. Man nepiemita spējas koordinēt redzi un kustības, taču šādas spējas ir pilnīgi nepieciešamas, lai nodarbotos ar sportu, nepazemojot sevi un nesavainojot tuvumā stāvošos un sevi pašu.

Beigusi kārtot drēbes vecajā priedes koka kumodē, paņēmu higiēnas piederumu somu un devos uz vannas istabu atsvaidzināties pēc ceļā pavadītās dienas. Ķemmēdama savēlušos, mitros matus, ielūkojos spogulī. Varbūt pie vainas bija apgaismojums, bet es jau tagad izskatījos iedzeltena un neveselīga. Mana āda varēja būt skaista – tai bija ļoti vienmērīgs tonis, un likās, ka tā mazdrusciņ laiž cauri gaismu, bet viss bija atkarīgs no krāsas. Šeit man nebija krāsas.

Skatoties uz savu bālo atspulgu, biju spiesta atzīt, ka meloju pati sev. Ne jau tikai fiziski es nekad neiederēšos. Un, ja nebiju varējusi atrast savu nišu skolā ar trim tūkstošiem skolēnu, tad kādas bija manas izredzes šeit?

Es diez ko labi nesaprotos ar saviem vienaudžiem. Patiesībā es varbūt diez ko labi nesaprotos ar cilvēkiem vispār, punkts. Pat mana māte, kurai biju tuvāka nekā jebkuram citam visā

pasaulē, nekad nespēja būt pilnīgā harmonijā ar mani, mums nekad līdz galam nesaskanēja. Dažreiz es prātoju, vai tiešām tas, ko redzu es, ir tas pats, ko redz pārējie. Varbūt man kaut kas nav kārtībā ar smadzenēm?

Taču ne jau iemeslam bija nozīme. Nozīme bija sekām. Un rītdiena būs tikai sākums.

Tonakt es negulēju labi pat pēc izraudāšanās. Lietus nepārtrauktā bungošana un vēja gaudas jumta šķirbās nenoklusa. Es pārvilku pār galvu veco, izbalējušo segu un vēl arī spilvenu. Bet vienalga aizmigu tikai pēc pusnakts, kad lietus troksnis pārgāja klusākā smilāšanā.

No rīta pa logu varēja redzēt vien biezu miglu, un es jutu uzmācamies klaustrofobiju. Te nekad nevarēja redzēt debesis; sajūta bija kā būrī.

Brokastis kopā ar Čārliju bija klusas. Viņš man novēlēja veiksmi skolā. Es pateicos, zinādama, ka vēlējumam tāpat nebūs nekādas nozīmes. Veiksme parasti no manis izvairījās. Čārlijs aizgāja pirmais – uz policijas iecirkni, kas bija gan viņa sieva, gan ģimene. Kad viņš bija prom, es sēdēju pie vecā kvadrātveida ozolkoka galda uz viena no trim dažādajiem krēsliem un aplūkoju mazo virtuvi – tās tumšos sienu paneļus, koši dzeltenos skapīšus un balto linoleja grīdu. Nekas nebija mainījies. Pirms astoņpadsmit gadiem skapīšus bija nokrāsojusi mana māte, cerot mājā ienest vairāk saules. Blakus šaurajā dzīvojamā istabā uz kamīna stāvēja fotogrāfijas. Pirmā bija Čārlija un mammas kāzu bilde Lasvegasā, tad viena ar mums trim slimnīcā uzreiz pēc manas piedzimšanas (to bija uzņēmusi kāda izpalīdzīga māsiņa), sekoja vairākas manas skolas bildes līdz pat pēdējam gadam. Man bija kauns skatīties uz fotogrāfijām. Būs jālūko, ko varu darīt, lai Čārlijs tās noliktu kaut kur citur, vismaz, kamēr es te dzīvoju.

Esot Čārlija mājā, bija neiespējami nepamanīt, ka viņš pēc mammas aiziešanas tā arī nav atguvies. Tas lika justies neērti.

Es negribēju pārāk agri ierasties skolā, taču nespēju vēl ilgāk palikt mājā. Uzvilksu jaku, kas līdzinājās radiāciju aizturošam aizsargtērpam, devos ārā lietū.

Joprojām smidzināja, bet ne tik stipri, lai uzreiz izmērcētu, kad es pastiepos pēc atslēgām, kas allaž atradās zem efejām pie lieveņa, un aizslēdzu durvis. Jauno gumijas zābaku plakšķi bija kaitinoši. Man pietrūka ierastās grants šņirkstoņas, sperot soli. Nevarēju apstāties, lai vēlreiz apbrīnotu savu furgonu, kā biju gribējusi. Es steidzos paglābties no miklās miglas, kas tīņājās visapkārt un samērcēja matus zem kapuces.

Furgonā bija jauki un sausi. Vai nu Bilijs, vai Čārlijs to acīmredzot bija iztīrījis, tomēr polsterētie sēdekļi joprojām viegli smaržoja pēc tabakas, benzīna un piparmētrām. Man par atvieglojumu, motors iedarbojās tūlīt, bet ar lielu rēcienu un tad turpināja darboties ļoti skaļi. Nu ko, tik vecam furgonam taču vajadzēja būt kādai utij. Antīkais radio bija kārtībā – uz šādu plusu es savukārt nebiju cerējusi.

Atrast skolu nelikās grūti, kaut arī agrāk es tur nekad nebiju bijusi. Skola, tāpat kā lielākā daļa pilsētiņas ēku, atradās pie pašas šosejas. Pirmajā acu uzmetienā nevarēja redzēt, ka tā ir skola. Tikai zīme, kas vēstīja, ka šeit atrodas Forksas vidusskola, lika man apstāties. Skola sastāvēja no vairākām vienādām, no brūniem ķieģeļiem būvētām ēkām. Apkārt auga tik daudz koku un krūmu, ka sākumā nevarēju noteikt skolas platību. Un kur gan ierastais iespaids par valsts iestādi, es nostalgiski prātoju. Kur ir stieplu žogi un metāla detektori?

Novietoju mašīnu pie pirmās ēkas, tai uz durvīm bija neliels uzraksts ADMINISTRĀCIJA. Citu mašīnu tur nebija, tāpēc nojautu, ka tas nav atļauts, taču nolēmu labāk ieiet iekšā un

pavaicāt ceļu, nevis riņķot lietū kā idiote. Negribīgi izkāpusi no furgona siltās kabīnes, es devos uz ēku pa nelielu akmens plākšņu taku, gar tās malām auga tumšs dzīvžogs. Pirms atvēru durvis, es dziļi ieelpoju.

Iekšpusē bija gaišs un siltāks, nekā biju domājusi. Birojs bija neliels: maza uzgaidāmā telpa ar polsterētiem saliekamajiem krēsliem, oranži raibs paklājs ar skolas nosaukumu, ziņojumiem un balvām klātas sienas un liels, skaļš pulkstenis. Visur lielos plastmasas podos izvietoti telpaugi, it kā ārā vēl nebūtu gana zaļumu. Telpu uz pusēm dalīja gara lete; to no vienas vietas klāja stieplu groziņi ar papīriem, un priekšpusē bija piesprausti koši paziņojumi. Aiz letes atradās trīs galdi; pie viena sēdēja liela, sarkanmataina sieviete ar brillēm. Viņai mugurā bija violets T krekls, un es uzreiz jutos pārāk uzposusies.

Sarkanmate pacēla galvu. – Vai varu jums palīdzēt?

– Es esmu Izabella Svona, – nosaucu savu vārdu, un viņas acīs uzreiz iedegās sapratne. Mani gaidīja, noteikti kā bau-mu objektu. Policijas šefa bijušās sievas meita, kas beidzot atgriezusies mājās.

– Protams, – sieviete sacīja. Viņa sāka rakņāties pavirši sakrautu papīru kaudzē uz sava galda, līdz atrada vajadzīgo. – Te ir tavs stundu saraksts un skolas karte.

Sieviete manā vietā pārlūkoja stundu sarakstu un iezīmēja kartē labāko ceļu uz katru ēku, kā arī iedeva man lapu, kuru vajadzēja parakstīt katram skolotājam un dienas beigās atnest atpakaļ. Viņa man uzsmaidīja un, tāpat kā Čārlijs, izteica cerību, ka man patiks Forksā. Es pasmaidīju pretī, cik vien pārliecinoši spēdama.

Kad atkal izgāju ārā pie sava furgona, sāka ierasties pārējie skolēni. Sekojot satiksmes plūsmai, es apbraucu apkārt skolai. Pricējās, redzot, ka lielākā daļa mašīnu bija vēl vecākas

par manējo – nekā izcila. Mājās es biju dzīvojusi vienā no nedaudzajiem nabadzīgākajiem rajoniem Paradīzes ielejas apgabalā. Skolēnu stāvvietā nebija nekas neparasts redzēt jaunu mercedesu vai poršu. Šeit glītākā mašīna bija spožs volvo, kas izcēlās uz pārējo fona. Tomēr es izslēdzu motoru uzreiz pēc iebraukšanas stāvvietā, lai pārķona dārdam līdzīgā skaņa nepievērstu uzmanību.

Sēdēdama furgonā, aplūkoju karti, mēģinādama to iegau-mēt; cerams, man nebūs visu dienu jāstaigā ar karti degunga-lā. Sabāzu visu somā, pārmetu to pār plecu un dziļi ievilku elpu. Es to varu, vārgi meloju sev. Neviena man nekodīs. Bei-dzot es izelpoju un izkāpu no mašīnas.

Iedama pa pusaudžu pilno ietvi, dziļi ierāvu galvu kapucē. Man kļuva vieglāk, kad ievēroju, ka mana vienkāršā, melnā jaka ne ar ko neizceļas.

Kad biju apgājusi apkārt ēdnīcas ēkai, ēku numur trīs nebija grūti pamanīt. Austrumu malā baltā četrstūrī bija uzkrāsots liels, melns trijnieks. Tuvodamās durvīm, jutu, ka sāku elpot arvien ātrāk un ātrāk. Mēģināju aizturēt elpu, sekojot diviem *unisex* lietusmēteļiem iekšā pa durvīm.

Klases telpa bija neliela. Man pa priekšu ejošie apstājās pie durvīm un atstāja mēteļus uz pakaramajiem. Es dariju tāpat. Gājējas izrādījās divas meitenes, blondīne ar smalku porcelāna krāsas ādu un gaiša brunete arī ar bālu ādu. Vismaz mans ādas tonis te nešķitīs dīvains.

Es aiznesu savu lapu parakstīšanai skolotājam – garam vīram ar pašķidriem matiem, kuru plāksnīte uz galda identifi-cēja kā misteru Meisonu. Ieraugot manu vārdu, viņš dīvaini pablenza – ne īpaši iedvesmojoša reakcija –, un es, protams, nosarku kā biete. Viņš mani vismaz aizsūtīja pie tukša galda klases aizmugurē, neiepazīstinot ar pārējiem. Maniem jau-

najiem klasesbiedriem aizmugurē bija grūtāk blenzt uz mani, tomēr viņi vienalga pamanījās to darīt. Es nolaidu skatienu uz skolotāja doto obligātās literatūras sarakstu. Tas nebija īpaši plašs: Bronti, Šekspīrs, Čosers, Folkners. Es jau biju visu lasījusi. Tas bija mierinājums... un solīja garlaicību. Sāku apsvērt, vai mamma būtu ar mieru man atsūtīt mapi ar vecajām esejām vai arī uzskatītu to par krāpšanos. Kamēr skolotāja balss vienmuļi kaut ko klāstīja, es domās izmēģināju vairākus argumentus.

Kad atskanēja zvans – nazāla, čerkstoša skaņa –, pāri ejai man pieliecās tuvāk kārnis tips ar pūtainu seju un piķa melniem matiem.

– Tu esi Izabella Svona, vai ne? – Viņš izskatījās pēc tipiska, pārlieku izpalīdzīga šaha kluba biedra.

– Bella, – es izlaboju. Visi skolēni, kas sēdēja vismaz trīs vietas nostāk no manis, pagriezās pret mums.

– Kur ir tava nākamā stunda? – viņš jautāja tālāk.

Es paskatījos sarakstā. – Ēe... Politoloģija, ar Džefersonu, sestajā ēkā.

Nebija iespējams paskatīties apkārt, nesastopoties ar ziņkārīgām acīm.

– Man jāiet uz ceturto ēku, varu parādīt ceļu... – Viņš pavisam noteikti bija pārlieku izpalīdzīgs. – Mani sauc Ēriks, – viņš piebilda.

Es nedroši pasmaidīju. – Paldies.

Mēs paņēmām jakas un devāmies ārā lietū, kas bija pieņēmis spēkā. Būtu varējusi apzvērēt, ka mums aiz muguras vairāki cilvēki gāja gana tuvu, lai visu noklausītos. Cerams, man nesākās vajāšanas mānija.

– Šeit noteikti ir pavisam citādi nekā Fīniksā? – Ēriks jautāja.

– Pavisam.

- Tur diez ko daudz nelīst, vai ne?
- Trīs vai četras reizes gadā.
- Oho, nez kā tas ir? – Viņš bija pārsteigts.
- Saulaini, – es palīdzēju.
- Tu neizskaties ļoti iesauļojusies.
- Mana māte ir gandrīz albīne.

Viņš bažīgi aplūkoja manu seju, un es nopūtos. Izskatījās, ka mākoņi un humora izjūta nav savienojami. Vēl daži mēneši tādā pašā garā, un es aizmirsīšu, kas ir sarkasms.

Mēs devāmies garām ēdnīcai un dienvidu puses ēkām uz sporta zāli. Kaut arī uz klases durvīm bija norāde, Ēriks mani pavadīja līdz pašam sliekšnim.

– Nu ko, labu veiksmi, – viņš novēlēja, kad es satvēru rokturi. – Varbūt mums vēl kādas stundas būs kopā. – Balsi izskanēja cerība.

Vārgi pasmaidīju un gāju iekšā.

Atlikusī rīta daļa pagāja līdzīgā garā. Trigonometrijas skolotājs misters Vorners, kuru es būtu ienīdusi jau viņa mācītā priekšmeta dēļ vien, vienīgais man lika nostāties klases priekšā un iepazīstināt ar sevi. Es stomījos, sarku un, ejot atpakaļ uz vietu, paklupu pār pašas zābakiem.

Pēc divām stundām es katrā klasē sāku pazīt vairākas sejas. Allaž atradās kāds drošāks par pārējiem, kurš stādījās priekšā un uzdeva jautājumus par to, kā man patīk Forksā. Es mēģināju būt diplomātiska, bet lielākoties vienkārši meloju. Taču vismaz man ne reizes nebija vajadzīga karte.

Kāda meitene sēdēja man blakus gan trigonometrijā, gan spāņu valodā, un viņa kopā ar mani gāja arī uz ēdnīcu pusdienās. Viņa bija sīciņa, vairākas collas īsāka par manām piecām pēdām un četrām collām, taču viņas tumšie, sprogainie, nevaldāmie mati šo atšķirību izlīdzināja. Nespēju

atcerēties viņas vārdu, tāpēc smaidīju un māju ar galvu, kad viņa pļāpāja par skolotājiem un stundām. Nemaz nemēģināju visu iegaumēt.

Mēs sēdējām gara galda galā kopā ar vairākiem meitenes draugiem, ar kuriem mani iepazīstināja. Vārdus es aizmirsu uzreiz, tiklīdz tie bija izrunāti. Visi, šķiet, apbrīvoja viņas drosmi – to, ka viņa runā ar mani. No telpas otras malas pamāja puisis no angļu valodas, Ēriks.

Es sēdēju ēdnīcā un mēģināju sarunāties ar septiņiem ziņkārīgiem svešiniekiem, kad pirmo reizi ieraudzīju viņus.

Viņi sēdēja ēdnīcas stūrī – vistālāk no vietas, kur biju iekārtojusies. Viņi bija pieci. Viņi nesarunājās un neēda, kaut arī katram priekšā stāvēja paplāte ar ēdienu. Šis pulciņš neblenza uz mani, kā to darīja gandrīz visi pārējie, tāpēc varēju viņus droši aplūkot, neriskējot sastapt pārlietu ieinteresētu acu pāri. Taču ne jau tas piesaistīja un noturēja manu uzmanību.

Viņi nekādā ziņā nebija līdzīgi. Trīs puisi – viens prāva auguma ar svarcēlāja muskuļiem un tumšiem, sprogainiem matiem. Otrs – garāks un slaidāks, arī muskuļots un medus blondiem matiem. Pēdējais – izstīdzējis, ne tik drukns, ar nekārtīgu bronzas krāsas matu ērkuli. Viņš bija zēniskāks par abiem pārējiem, kuri vairāk izskatījās pēc tādiem, kam jau vajadzētu mācīties koledžā vai varbūt pat strādāt šeit par skolotājiem.

Abas meitenes bija pilnīgi pretstati. Garākā līdzinājās statujai. Viņai bija skaists augums – tādus var redzēt uz *Sports Illustrated* peldkostīmu numura vāka, tādus ieraugot, ikvienas meitenes pašnovērtējums dabū belzienu no tā vien, ka atrodas tai pašā telpā. Viņas mati bija zeltaini un vieglos viļņos slīga līdz pusmugurai. Mazākā meitene atgādināja laumiņu – ārkārtīgi tieva, ar smalkiem sejas vaibstiem. Viņas mati bija piesātinātā melnā tonī, īsi apgriezti un spurojās uz visām pusēm.

Un tomēr viņos kaut kas bija arī vienāds. Visiem pieciem bija krīta bālas sejas, bālākas nekā visiem pārējiem, kas mita šajā bezsaules pilsētā. Bālākas nekā man, albīnei. Lai gan mati katram bija citā krāsā, visiem bija ļoti tumšas acis. Un zem acīm tumši loki – violeti, kas atgādināja zilumus. It kā viņi būtu pārlaiduši bezmiega nakti vai arī viņu lauztie deguni būtu pēdējā sadzīšanas stadijā. Taču viņu deguni un ne tikai deguni, bet visi vaibsti bija netraumēti, nevainojami, skaidri iezīmēti.

Bet ne jau tāpēc es nespēju novērst skatienu.

Es blenzu tāpēc, ka piecu svešinieku sejas – tik atšķirīgas un tik līdzīgas – bija satriecoši, pārpasaulīgi skaistas. Tādas sejas gandrīz nekad negadās ieraudzīt dzīvē, ja nu vienīgi kādā ar datoru uzlabotā žurnāla fotogrāfijā. Vai arī vecmeistaru gleznā – kā eņģeļu sejas. Bija grūti izlemēt, kurš ir visskais-tākais – varbūt brīnišķīgā gaišmatainā meitene vai zēns ar bronzas krāsas matiem.

Cik nu varēja noprast, viņi visi lūkojās prom – prom cits no cita, prom no pārējiem, no visa. Kamēr es skatījos, mazākā meitene piecēlās, paņēma savu paplāti – ar neatvērtu dzērienu un neaizkustu ābolu – un devās projām žīglā, graciozā solī, kādā staigā uz mēles modes skatē. Es apbrīnoju viņas gaitu – kā dejojājam – līdz mirklim, kad viņa nolika paplāti un izslīdēja pa durvīm, es nebūtu domājusi, ka to ir iespējams izdarīt tik ātri. Mans skatiens atgriezās pie pārējiem, kas sēdēja nepakustējušies.

– Kas *viņi* tādi ir? – es jautāju meitenei no spāņu valodas, kuras vārdu biju aizmirsusi.

Tajā pašā brīdī, kad blakussēdētāja pacēla galvu, lai palūkotos, par ko es runāju, kaut gan no manas balss toņa tas droši vien jau bija noprotams, slaidākais puisis – zēniskais, varbūt

jaunākais – piepeši paskatījās uz manu blakussēdētāju. Pēc mirkļa viņa tumšās acis sastapās ar manām.

Viņš žigli novērsās – žiglāk, nekā to paspēju es, lai gan arī es sakautrējusies uzreiz nolaidu acis. Īsajā skatienā viņa sejā nebija lasāma ne mazākā interese – it kā mana blakussēdētāja būtu viņam uzsaukusi un viņš negribīgi paceltu galvu, jau iepriekš izlēmis neatbildēt.

Mana kaimiņiene samulsusi ieķīķinājās, lūkodamās galdā tāpat kā es.

– Tie ir Edvards un Emets Kaleni un Rozālija un Džaspers Heili. Tā meitene, kas aizgāja, ir Alise Kalena. Viņi visi dzīvo pie daktera Kalena un viņa sievas, – meitene klusi paskaidroja.

Iesāņus pašķielēju uz izskatīgo puisi; tagad viņš lūkojās uz savu paplāti, viņa garie, bālie pirksti plucināja sviestmaizi. Mute kustējās ļoti ātri, perfekti veidotās lūpas gandrīz nemaz nepavērās. Pārējie trīs joprojām lūkojās prom, taču man likās, ka viņš ar tiem klusām sarunājas.

Cik savādi un nepopulāri vārdi, es prātoju. Tādos mēdza nosaukt vecvecākus. Varbūt šeit tādi bija modē – mazpilsētas vārdi? Beidzot es atcerējos, ka manu blakussēdētāju sauc Džesika – pilnīgi parasts vārds. Mājās manā vēstures klasē bija pat divas Džesikas.

– Viņi ir... ļoti izskatīgi, – es neveikli izmociju nepārprotami pārāk pieticīgo frāzi.

– Jā! – Džesika piekritoši ieķīķinājās. – Bet viņi visi ir *kopā* – Emets ar Rozāliju un Džaspers ar Alisi. Un viņi *dzīvo* kopā. – Džesikas balsī izskanēja viss mazpilsētnieciskais sašutums un nosodījums, es kritiski nodomāju. Taču, godīgi sakot, bija jāatzīst, ka par tādu lietubaumotu pat Fīniksā.

– Kuri ir Kaleni? – es gribēju zināt. – Viņi neizskatās rada...

– Nav jau arī. Dakteris Kalens ir pavisam jauns, ap trīsdesmit vai drusku pāri. Viņi visi ir adoptēti. Heili ir brālis un māsa, viņi ir dvīņi – tie blondie –, un visi ir pieņemti bērni.

– Pieņemtiem bērniem viņi izskatās drusku par lielu.

– Tagad jau jā. Džasperam un Rozālijai abiem ir astoņpadsmit, bet viņi dzīvo pie mīsis Kalenas jau no astoņu gadu vecuma. Viņa ir šiem tante vai kaut kā uz to modi.

– Tas ir tiešām jauki no viņu puses – rūpēties par tik daudziem bērniem, ja viņi paši ir tik jauni.

– Laikam jau, – Džesika negribīgi piekrita, un man radās iespaids, ka viņai kāda iemesla dēļ nepatīk ārsts un viņa sieva. Pēc skatieniem, kādus meitene uzmeta pāra adoptētajiem bērniem, es nopriedu, ka šis iemesls ir greizsirdība. – Man gan šķiet, ka mīsis Kalenai pašai nevar būt bērnu, – viņa piebilda, it kā tas kaut kādā veidā mazinātu abu laipnību.

Sarunas laikā mans skatiens atkal un atkal atgriezās pie galda, kur sēdēja savādā ģimene. Viņi joprojām lūkojās sienā un neēda.

– Vai Kaleni vienmēr ir dzīvojuši Forksā? – jautāju. Es viņus noteikti būtu ievērojusi kādā no te pavadītajām vasarām.

– Nē, – Džesika attrauca balsī, kas lika noprast, ka pat tādai jaunpienācējai kā man tik daudz būtu jāsaprot. – Pirms diviem gadiem viņi pārcēlās uz šejieni. No kaut kurienes Aļaskā.

Es jutu gan žēlumu, gan atvieglojumu. Man viņu bija žēl: kaut arī viņi bija tik skaisti, tomēr autsaideri un nepārprotami – atšķirīgi no pārējiem. Un atviegloja es jutos tāpēc, ka neesmu vienīgā jaunpienācēja un noteikti ne pati eksotiskākā.

Kamēr es tā skatījos, jaunākais Kalens pacēla galvu un ielūkojās man acīs, šoreiz ar neslēptu ziņkāri. Žigli novērsos, tomēr man šķita, ka viņa skatienā pavidēja kādas nepiepildītas gaidas.

– Kā sauc zēnu ar sarkanbrūnajiem matiem? – es pavaicāju. Pašķielēju ar pašu acs kaktiņu, un viņš joprojām skatījās uz mani, taču nevis blenza kā pārējie skolabiedri – viņa seja nelikās visai apmierināta. Es atkal nolaidu skatienu.

– Tas ir Edvards. Protams, viņš ir satriecošs, taču tev nevajag velti tērēt laiku. Viņš neiet uz randiņiem. Laikam jau neviena no šejienes meitenēm viņam nav gana izskatīga. – Džesika nošņaukājās; bija skaidrs, ka viņogas ir skābas. Prātoju, cik sen gan Edvards ir viņu atraidījis.

Iekodu lūpā, lai apslāpētu smaidu. Tad atkal paskatījos uz Edvardu. Viņa seja bija pavērsta prom, bet man šķita, ka vaigs ir viegli izliekts, it kā arī viņš smaidītu.

Pēc dažām minūtēm visi četri devās prom no galda. Visi bija nepārspējami graciozi – pat lielais, muskuļotais puisis. Viņos noraudzīties bija satraucoši. Tas, kuru sauca Edvards, uz mani vairs neskatījās.

Es sēdēju pie galda kopā ar Džesiku un viņas draugiem ilgāk, nekā būtu sēdējusi vienatnē. Nevēlējos jau pirmajā dienā nokavēt kādu stundu. Vienai no jaunajām paziņām, kura apdomīgi atgādināja, ka viņu saucot Andžela, nākamā stunda bija bioloģija – tāpat kā man. Mēs klusēdamas kopā gājām uz klasi. Arī viņa bija kautrīga.

Iegājusi klasē, Andžela devās pie laboratorijas galda ar melnu virsmu – tieši tāda paša, pie kādiem es biju radusi. Kāds pie tā jau sēdēja. Patiesībā visas vietas bija aizņemtas, izņemot vienu. Pie centrālās ejas es ieraudzīju Edvarda Kalena matus, viņam blakus bija vienīgā brīvā vieta.

Iedama pa eju, lai iepazītos ar skolotāju un dabūtu parakstu, vairākas reizes uzmetu viņam skatienu. Kad gāju garām, viņš piepeši saspringa un atkal paskatījās uz mani ar ļoti savādu sejas izteiksmi – tā bija izteikti nedraudzīga, pat nikna. Es biju

pārsteigta, žigli novērsos un nosarku. Nejauši paklupu pār ejā nomestu grāmatu un pieķēros pie galda, lai noturētu līdzsvaru. Pie galda sēdošā meitene iespurdzās.

Paguvu ievērot, ka viņa acis ir melnas – ogļu melnas.

Misters Beners parakstīja manu lapu un iedeva grāmatu, nesākdams nekādas muļķības ar iepazīstināšanu. Jutu, ka mēs sapratīsimies. Protams, skolotājs nevarēja mani sūtīt citur kā vien uz vienīgo brīvo vietu telpas vidū. Iedama sēdēt blakus *viņam*, es nepacēlu acis, apmulsusi no savādā skatienu, ar kādu viņš mani pirmīt bija uzlūkojis.

Es nepaskatījos augšup arī tad, kad noliku grāmatu uz galda un apsēdos, taču ar acs kaktiņu redzēju, kā viņš maina pozu. Viņš paliecās prom no manis, apsēzdamies uz pašas krēsla malas un novērsdams seju, kā saožot ko nelāgu. Neviļus paostīju savus matus. Tie smaržoja pēc zemenēm – mana mīļākā šampūna aromāta. Nekā nelāga tur nebija. Ļāvu matiem nokrist pār labo plecu, izveidojot starp mums tumšu aizkaru, un mēģināju pievērst uzmanību skolotājam.

Diemžēl skolotājs stāstīja par šūnu anatomiju, un es jau to biju mācījusies. Tomēr cītīgi pierakstīju, nepaceldama galvu.

Es nespēju ik pa laikam caur matu aizkaru nepalūkoties uz savādo svešinieku man blakus. Visu stundu viņš ne uz mirkli neatslāba, turēdamies tik tālu no manis, cik vien iespējams. Ievēroju, ka uz kreisās kājas atbalstītā roka ir savilkta dūrē; zem bālās ādas izspiedās dzīslas. Baltā krekla garās piedurknes bija atrotītas līdz elkoņiem, un apakšdelms zem gaišās ādas izskatījās pārsteidzoši ciets un muskuļots. Viņš nemaz nebija tik trausls, kāds likās blakus druknajam brālim.

Stunda šķita velkamies ilgāk nekā citas. Vai tas bija tāpēc, ka skolas diena tuvojās beigām, vai arī tāpēc, ka es gaidīju, kad atslābs kaimiņa savilkta dūre? Tā nenotika, viņš turpināja

sēdēt pavisam mierīgi un, šķiet, pat neelpoja. Kas notiek ar viņu? Vai tāda bija viņa ierastā izturēšanās? Es sāku prātot, vai esmu pareizi novērtējusi Džesikas aizvainojumu šodien pusdienu laikā. Varbūt viņa nemaz nebija tik ļaunatminīga, kā man bija licies.

Tam nevarēja būt nekāda sakara ar mani. Viņš mani vispār nepazina.

Vēlreiz pašķielēju un uzreiz to nožēloju. Viņš jau atkal glūnēja uz mani, un melnās acis bija pilnas riebuma. Kad es sarāvos, piespiezdamās savam krēslam, man pēkšņi prātā iešāvās frāze: *Ja vien skatiens spētu nogalināt.*

Tajā brīdī skaļi atskanēja zvans. Es salēcos, un Edvards Kalens vienā mirklī bija ārā no savas vietas. Viņš līgani piecēlās – daudz garāks, nekā man bija licies, – uzgriezta man muguru un nozuda laukā pa durvīm, pirms vēl citi bija paguvuši piecelties.

Kā sasalusi sēdēju krēslā, apstulbumā blenzdama viņam nopakaļ. Tas bija tik ļauni. Tas nebija taisnīgi. Lēnām sāku vākt kopā savas mantas, mēģinādama apspiest dusmas, ko jutu augam. Es baidījos, ka tās piepildīs acis ar asarām. Kaut kādā veidā manas dusmas bija saistītas ar asaru dziedzeriem. Dusmodamās es parasti raudāju – apkaunojoša rakstura iezīme.

– Vai tu esi Izabella Svona? – jautāja kāda vīrieša balss.

Pacēlu galvu un ieraudzīju glītu, puicisku zēnu ar gaiši blondiem, ar žeļu rūpīgi ievidotiem matiem. Viņš man draudzīgi uzsmaidīja. Viņam noteikti nešķita, ka es nelabi ostu.

– Bella, – es smaidot izlaboju.

– Es esmu Maiks.

– Sveiks, Maik.

– Vai tev nevajag palīdzēt atrast nākamo klasi?

– Vispār es dodos uz sportu. Man šķiet, ka to es atradišu.

– Man arī nākamais ir sports. – Viņš izskatījās priecīgi satraukts, kaut arī tik mazā skolā tā nebija nekāda īpašā sakritība.

Mēs kopā gājām uz nākamo stundu. Maiks bija plāpa – viņš rūpējās par sarunas tematu, padarot man visu vieglāku. Līdz desmit gadu vecumam viņš bija dzīvojis Kalifornijā, tāpēc saprata manas vēlmes pēc saules. Izrādījās, ka arī angļu valodā viņš ir manā klasē. Maiks bija jaukākais cilvēks, kādu man šodien bija izdevies satikt.

Taču, ejot iekšā sporta zālē, Maiks pajautāja: – Vai tu Edvardam Kalenam ar zīmuli iedūri, vai? Es vēl nekad neesmu redzējis, ka viņš tā izturētos.

Es sarāvos. Tātad nebiju vienīgā, kas to ievēroja. Un skaidrs, ka tā *nav* Edvarda parastā izturēšanās. Izlēmu tēlot pamuļķi.

– Vai Edvards ir tas zēns, kam es sēdēju blakus bioloģijā?

– Jā, – Maiks atbildēja. – Izskatījās, it kā viņam kaut kas sāpētu.

– Nezinu, – es lēni teicu, – es nerunāju ar viņu.

– Viņš ir jokains, – Maiks kavējās man blakus, nevis gāja pārģērbties. – Ja man būtu paveicies sēdēt tev blakus, es runātos.

Uzsmaidīju Maikam, tad devos uz meiteņu ģērbtuvī. Viņš bija draudzīgs un acīm redzami mani apbrīnoja. Bet ar to nepietika, lai izdzēstu manu aizkaitinājumu.

Sporta skolotājs, treneris Kleps, atrada man tērpu, bet nelika pārģērbties šodienas nodarbībai. Mājās sports bija obligāto priekšmetu sarakstā tikai divus gadus. Šeit tas bija obligāts visus četrus vidusskolas gadus. Forksa tik tiešām bija mana personīgā elle zemes virsū.

Noskatījos, kā vienlaikus notiek četras volejbola spēles. Atceroties, cik daudzus ievainojumus biju guvusi – un izraisījusi –, spēlējot volejbolu, jutu vieglu nelabumu.

Beidzot atskanēja pēdējais zvans. Lēnām devos uz administrāciju, lai atdotu parakstu lapu. Lietus vairs neliija, taču vējš bija kļuvis stiprāks un šķīta aukstāks. Es apliku rokas sev apkārt.

Nonākusi siltajā birojā, gandrīz uzreiz pagriezos un gāju prom.

Man priekšā pie letes stāvēja Edvards Kalens. Es jau atkal pazinu viņu pēc bronzas krāsas matu ērkuļa. Nešķīta, ka viņš būtu pamanījis manu ienākšanu. Atspiedos pret tālāko sienu, gaidīdama, kad administratore atbrīvosies.

Viņš klusā, pievilcīgā balsī diskutēja ar sarkanmataino sievieti. Ātri sapratu, par ko abi runā. Viņš mēģināja bioloģiju sestajā stundā apmainīt pret kādu citu laiku – jebkuru citu laiku.

Nespēju noticēt, ka tas viss notiek manis dēļ. Tam bija jābūt saistītam ar kaut ko citu – kaut ko, kas atgadījies vēl pirms manas ienākšanas bioloģijas klasē. Viņa sejas izteiksme noteikti bija saistīta ar pilnīgi citām raizēm. Nebija iespējams, ka es tik pēkšņi un tik izteikti nepatīktu pilnīgi svešam cilvēkam.

Durvis atkal atvērās, un istabā pēkšņi iebrazās salta vēja pūsmas, tā sakustināja papīrus uz letes un iepūta matus man sejā. Ienāca meitene, piegāja pie letes, ielika stieplu groziņā papīru un atkal izgāja ārā. Taču Edvarda Kalena mugura saspringa un viņš lēnām pagriezās, lai paglūnētu uz mani – viņa seja bija neiespējami izskatīga – ar asām, naidpilnām acīm. Uz mirkli es jutu īstas bailes, matiņi uz rokām sacēlās stāvus. Skatiens ilga tikai sekundi, bet stindzināja vairāk nekā aukstais vējš. Tad viņš atkal pagriezās pret administratori.

– Nu tad neko, – viņš žigli sacīja samtainā balsī. – Redzu, ka tas nav iespējams. Liels paldies par palīdzību. – Neuzmetis man ne skata, viņš apgriezās uz papēža un pazuda ārā pa durvīm.

Vārgā gaitā piegāju pie letes. Mana seja no sarkanas bija kļuvusi par bālu. Pasniedzu parakstīto lapu.

– Kā gāja pirmajā dienā, mīļā? – administratore mātišķi apvaicājās.

– Labi, – vārgā balsī meloju. Neizskatījās, ka tas viņu pārlicinātu.

Kad tiku līdz furgonam, gandrīz visas mašīnas no stāvvietas bija aizbraukušas. Tas šķita kā patvērums – jau tagad jutos tuvāk mājām, kas man bija šajā zaļajā bedrē. Brīdi es sēdēju kabīnē un, neko neredzējama, blenzu pa logu. Drīz vien kļuva tik auksti, ka vajadzēja ieslēgt sildītāju, es pagriezu atslēgu, un motors ierēcās. Devos atpakaļ uz Čārlija māju, visu ceļu cīnīdamās ar asarām.